

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Følge den gældende Lovgivning kan Æresoprejsning opnaas ved kgl. Bevilling og — naar 10 Aar er hengaaede efter Dommens Afsigelse — i visse Tilfælde uden Bevilling.

Reglerne om *Æresoprejsning ved kgl. Bevilling* haves i Lov af 3. April 1868. Herefter er Meddelelsen af saadan Bevilling betinget af, at der er hengaaet mindst 5 Aar efter Straffens Udtaaelse eller Eftergivelse ved Benaadning, og at vedkommende ved Attester fra paalidelige Personer godtgør, at han i de sidste 5 Aar har ført en ulastelig Vandel. Fremgangsmaaden er den, at Ansøgningen om Æresoprejsning med Erklæring fra vedkommende Politimester og Kommunalbestyrelse gennem Amtet (i København Overpræsidenten) indsendes til Justitsministeriet. Ansøgningen skal være ledsaget af behørig Vandelsattest og Attestation om Strafudstaaelsen (Benaadningen) samt nøjagtig Oplysning om de Steder, paa hvilke Andrageren siden sin (sidste) Domfældelse har opholdt sig. Er det paalagt Andrageren at udrede Erstatning for den ved hans Forbrydelse bevirkede Skade, bør der saavidt muligt foreligge Oplysning, om Erstatningen er betalt eller eftergivet. Efter at have modtaget Andragendet skal Justitsministeriet, saafremt Andragendet i det Hele findes at burde fremmes, forinden Sagen forelægges Kongen til Afgørelse, i Følge Loven indhente Erklæring fra den Ret (de Retter), hvor den paagældende i sin Tid er dømt. Endvidere er det fast Praksis, at Justitsministeriet, forinden Sagen endelig afgøres, indhenter Erklæring fra Politimesteren paa det Sted (de Steder), hvor Andrageren har opholdt sig siden Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf, dog højst i de sidste 20 Aar, og eventuelt tillige fra de Personer eller Selskaber (Forsikringselskaber), der i Følge Dommen endnu har Krav paa Erstatning, og fra offentlige Myndigheder, der af en eller anden Grund maatte have Interesse i Sagens Afgørelse. Afslaaes Ansøgningen, maa den ikke fornyes før efter Forløbet af 2 Aar og, naar nogen, efter at have naaet 25 Aars Alderen, har erholdt Æresoprejsning og derefter findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, der er begaaet efter Æresoprejsningens Med-

delelse, kan saadan ikke paany tilstaaes ham.

Det vil ses, at det til Opnaaelse af denne Form for Æresoprejsning kræves, at der, selvom Dommen ligger nok saa langt tilbage i Tiden, skal præsteres en Række Attester og Erklæringer fra private Personer og offentlige Myndigheder, hvorved det ikke vil kunne undgaas, at Forhold, som maaske var gaaet ganske i Glemme eller slet ikke havde været kendt blandt vedkommendes nuværende Omgivelser, bliver draget frem. Endvidere vil det forstaaes, at den ovenfor beskrevne meget omstændelige Ekspedition af disse Sager betyder et ikke ringe Arbejde for de kommunale Raad og navnlig for Øvrigheden (Politiet) og Justitsministeriet.

For at imødekomme et berettiget Krav om Adgang til i visse Tilfælde at kunne opnaa Æresoprejsning uden de med Loven af 1868 forbundne Ulemper for de Domfældte og for at lette Myndighederne Arbejdet ved Behandlingen af disse Sager, fremkom Loven af 13. April 1894 om *Æresoprejsning uden Bevilling*, netop som Bestemmelsen i § 2 a. i Loven om Alderdomsunderstøttelse af 9. April 1891 havde bevirket en meget stærk Stigning af Tallet paa Andragender om Æresoprejsning.

I Følge Loven af 1894 skal den, der har været straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, saafremt Straffen er idømt for første Gang begaaet Forseelse af den nævnte Art og ikke har været højere end Fængsel paa Vand og Brød, indtræde i den fulde Besiddelse af de samme Rettigheder som ellers opnaas ved Æresoprejsning efter Lov 3. April 1868, naar der er hengaaet mindst 10 Aar efter Dommens Afsigelse, og vedkommende har opholdt sig her i Landet i det nævnte Tidsrum og ikke i den Tid paa ny har været tiltalt eller straffet for en saadan Handling. Om den saaledes ved Lov opnaaede Æresoprejsning er vedkommende berettiget til hos Stedets Politimester — i København Politidirektøren — at forlange en skriftlig Erklæring, der udstedes uden Betaling.

De samme Grunde, som førte til Loven af 1894, nemlig Hensynet til de Domfældte og Ønsket om at lette Myndighedernes Arbejde, synes imidlertid efter Justitsministeriets Formening at tale for en Udvidelse